

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤ'

Manchester, Μάρτης του 1904.

Μένει τώρα να ζετάρουμε το τρίτο σύστημα που έχει πρωταγωνιστή τον πρίν Υπουργό των Άποικιών, τον ξακουστό Τσάμπερλιν, και που λέγεται Άποικιακή προτίμηση (Colonial Preference, ή, Preferential Tariff). Αυτό το σύστημα έχει και πολιτικό σκοπό, γιατί ζητούν οι όπαδοί του με το μέσο άμοιβαίας έμπορικης προτίμησης να σφικτοδέσουν την Άγγλία με τις άποικίες της. Η καθουτό! δέα τους είναι να παραδεχτούνε μια μέρα η Άγγλία κι' όλες της οι Άποικίες και Κατοχές άνοιχτό έμπόριο ανάμεσά τους, με προστατευτικούς δασμούς σε κάθε ξένη πραγματία. "Αν αυτό σήμερα δέ γίνεται-γιατί οι άγγλικές άποικίες δέν έννοούνε για την ώρα να βγάλουν τους δασμούς τους και ν' αφήσουν άπροστατευτες τις βιομηχανίες τους-ας άρχισουμε, λένε, τουλάχιστο με άμοιβαία προτίμηση, που θά πη νά φορολογούν οι άποικίες τά ξένα είδη περισσότερο από τ' άγγλικά, κι' η Άγγλία είτε νά βάλη δασμούς σε κάθε ξένα είδη που τώρα δέν έχουν, καθώς γεννήματα κι άλλα θρόφιμα, άφίνοντας όμως άφορολόγητα τά ίδια είδη όταν έρχονται από τις Άποικίες της και Κατοχές, είτε νά φορολογη τά ξένα είδη περισσότερο από τ' άποικιακά.

Τό σύστημα άμοιβαίας έμπορικης προτίμησης είναι, λένε, τό μοναχό θέμελο πολιτικού συνασπισμού όλων των μερών της Βρεττανικής Αυτοκρατορίας. «Είναι τό μοναχό μέσο»—όπως είπε ο Τσάμπερλιν— «για νά νά συγκρατηθή τό Βρεττανικό Κράτος». Πολιτική ένωση δίχως έμπορικό σύνδεσμο, δίχως άμοιβαία έμπορικά συμφέροντα κι άμοιβαίες θυσίες δέν κατορθώνεται. Οι άποικίες τό ζητούν, κι αν η Άγγλία τους τ' άρνηθή ο πατριωτισμός τους θά κούσση. Τό Καναδά έδωσε κιόλας από τώρα κάτι έμπορικά προνόμια στην Άγγλία κι' είναι πρόθυμος νά της δώση μεγαλείτερα. Τό ζήτημα είναι στα χέρια της και δέν πρέπει νά χάση εύκαιρία που ίσως δέν ξανάρθη ποτέ, γιατί, αν οι άποικίες της δέν κα-

τορθώσουν άμοιβαία προνόμια με την Άγγλία, θά τά ζητήσουν άλλου. Τό Καναδά λ. χ. θ' άναγκαστή νά τά ζητήση με την Αμερική και σιγά σιγά θά δεθ' σφικτότερα μαζί της παρά με την Άγγλία. Αυτό δέν είναι ζήτημα Άνοιχτού Έμπορίου ή Προστασίας. Είναι ζήτημα Αυτοκρατορίας που πρέπει νά τ' άποφασίσση ή πολιτική άνάγκη κι όχι μουχλιασμένες οικονομικές θεωρίες.

Έπειτα, άλλο άμοιβαία προτίμηση κι άλλο Προστασία. Η δεύτερη περιορίζει τό έμπόριο, ένδ ή πρώτη τό μεγαλώνει. Στη Γερμανία τό Zollverein (άνοιχτό έμπόριο μέσα στο Κράτος) σφικτόδεσε όλα της τά μέρη πολιτικά κι έμπορικά. Οι Ένωμένες Πολιτείες της Αμερικής ώφελήθηκαν κι αυτές ση μαντικά από τό άνοιχτό έμπόριο ανάμεσά τους. Η άμοιβαία προτίμηση, που ίσως με τον καιρό καταντήση σε άμοιβαίο άνοιχτό έμπόριο όλων των μερών του Βρεττανικού Κράτους, θά θεμελιώση τό πολιτικό κι έμπορικό μεγαλείό τους. Όσο μεγαλείτερη ή περιοχή ενός Κράτους με άμοιβαίο άνοιχτό έμπόριο σ' όλα του τά μέρη, τόσο μεγαλείτερη κι ή έμπορική του προκοπή.

Όπως πολεμούνε σήμερα οι ξένοι την Άγγλία με προστατευτικούς δασμούς, άλλη έλπίδα δέν έχει παρά τό άποικιακό της έμπόριο. Ένώ τό έμπόριο της με τους ξένους λιγοστεύει, με τις άποικίες της μεγαλώνει. Τά δυό πέμπτα της άγγλικής εξαγωγής τά παίρνουν οι Άποικίες της και Κατοχές. Συγκρίνοντας μάλιστα πληθυσμό, οι άποικίες της παίρνουν πολύ περισσότερο των ξένων, κι ο πληθυσμός τους κάθε μέρα μεγαλώνει. Έπειτα, όταν κρίνεις την αξία ενός έμπορίου, δέν πρέπει νά κυττάξης μονάχα τό ποσό του παρά και τό ποιό. Ένώ οι ξένοι άγοράζουν κυρίως από την Άγγλία άνθρακιά κι άλλα υλικά που δέν ξαναγίνονται, οι άποικίες της άγοράζουνε συγκριτικά πολύ περισσότερα άγγλικά βιομηχανήματα, κι από τά πιό ζεττειωμένα, που θά πη πιό ώφελιμο έμπόριο γιατί δίνει περισσότερη δουλειά σε κεφάλαιο και σ' έργατες. Πρέπει λοιπόν η Άγγλία τ' άποικιακό της έμπόριο νά ψυχώσει πούναι τό πολυτιμότερό της και τό πιό εύελπιστικό. Καλλίον νά έμπορευεται με τά παιδιά της παρά με τους ξένους αντίπαλούς της. Όσο περισσότερα άγοράζει από τις άποικίες της τόσο περισσότερα θά τους πουλή, ένδ τό χρυσάφι που στέλνει σε ξένους τόπους για τά τους πλερώνη τις πραγματίες τους, θρέφει ίσα ίσα τις ξένες βιομηχανίες που συναγωνίζονται με τις δικές της. Η περιοχή του Βρεττανικού Κράτους είναι τό-

σο μεγάλη, με τόσο διαφορετικά προϊόντα και κλίματα, που δέν υπάρχει τίποτα χρειάζόμενο ή άρεστό που νά μ'ήν μ'ήν νά τό παράξη. Πολλά που σήμερα οι άποικίες άγοράζουν από τους ξένους θά τους τά προμηθεύη η Άγγλία. Η προτίμηση που θά τους δίνη φορολογώντας τά ξένα γεννήματα κι άφίνοντας άφορολόγητα τά δικά τους, τόσο θά σπρώξη τη γεωργία τους που, όσο για τή θροφή της, η Άγγλία θά ναι μια μέρα όλότελα άνεξάρτητη από τους ξένους—σημαντική ώφέλεια σε ώρα πολέμου. Μήτε θά ναι μικρό κέρδος για τις άποικίες της τις ίδιες τό νάχουν προτίμηση σε τέτοια μεγάλη άγορά σαν την άγγλική.

Πώς θά ν' άγκαστή η Άγγλία για νά δώση προτίμηση στις άποικίες της νά βάλη δασμούς σε ξένα γεννήματα κι άλλα θρόφιμα δέ θά πη πως θ' άκριβήνη ή ζωή του τόπου, γιατί με τό εισόδημα αυτών των δασμών άλαφρώνει την άλλη φορολογία. Αν ο εργάτης ξοδιάση ας πούμε τρεις δεκάρες τή βδομάδα παραπάνω για τό ψωμί του, ίσως όμως άλλο τόσο λιγώτερο θά ξοδιάζη τότες για τό τσάι του, ζάχαρη, καπνό, κ.τ.λ. Και ν' άκριβήνουν όμως τά θρόφιμα δέν έχει λόγο πως θ' άνεθούν τότες και τά μεροκάματα. Και πάλε, όσο εύτυχούν οι άποικίες χάρη στην άγγλική προτίμηση, τόσο περισσότερα άγγλικά είδη θ' άγοράζουν, που θά πη μεγαλείτερο έμπόριο και περισσότερη, ταχτικώτερη κι ώφελιμώτερη, δουλειά για τον Άγγλο εργάτη. Έπειτα δέν είναι λόγος νά βαλθούν πολύ μεγάλοι δασμοί άπάνω σε ξένα θρόφιμα, γιατί σώνει και λίγη προτίμηση για νά βοηθήση την άποικιακή παραγωγή. Ο σκοπός είναι νά ψυχώσουμε λ.χ. την παραγωγή του σιταριού σ' όσα μέρη του Βρεττανικού Κράτους μπορεί νά παραχτή πλήθιο κι φτηνό, τόσο που ίσως μια μέρα θά προμηθεύεται η Άγγλία τό σιτάρι της ακόμα φτηνότερα παρά τώρα.

Ός τόσο κι' οι μικροί αυτοί δασμοί σε ξένα γεννήματα θά ψυχώσουνε λιγάκι και την άγγλική γεωργία που πολύ την έζημίωσε δίχως άλλο τό σύστημα της άνοιχτής εισαγωγής. Χιλιάδες στρέμματα που τώρα είναι χέρσα θά ξανακαλλιεργηθούν και θά σταματήση κιόλας τό νά φύγουν οι γεωργοί από τά χωριά και νά μαζεύωνται μέσα στις χώρες, που κοντά στ' άλλα του κακά, κοινωνικά, οικονομικά κι ήθικά, είναι κι όλέθριο για τό σκαρί τ' άγγλικού λαού.

M.

12

ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ήλίας Π. Βουτιερίδη

Κ' Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπαν ἐκεῖνες, ἔφυγαν μαζί με τή νύχτα· κι' ἄμα ξημέρωσε σηκώθηκε ὁ Δάφνης πασίχαρος κι' ἔφερε με δυνάτ' ἀφύργματα τὰ γίδια στή βοσκή· κι' ἀφοῦ φίλησε τή Χλόη και προσκύνησε τίς Νύμφες, κατέβηκε στή θάλασσα, σά νάθελε νά ραντιστεῖ με θαλασσινό νερό· κι' ἔπᾳνου στήν ἄμμο κοντά στήν ἀκρογιαλιά περπατοῦσε ζητώντας τίς τρεῖς χιλιάδες δραχμές. Κ' ἔμελλε νά μὴν κουραστεῖ πολύ, γιατί τό δελφίνι μυρίζοντας ἄσκημα τοῦ χτυποῦσε τή μύτη πεταμένο ἐκεῖ και σάπιο· κ' ἔχοντας τή σαπίλα του γιά ὁδηγὸ στό δρόμο, γλή-

γορα σίμωσεν ἐκεῖ· κι' ἄμα παραμέρισε τὰ φύκια, βρῖσκει τό πουργί γεμάτο μ' ἀσπρα. Κι' ἀφοῦ τό σήκωσε και τῶβαλε στό ταγάρι του, δέν ἔφυγε προτοῦ νά δοξάσει τίς Νύμφες κι' αὐτὴ τὴ θάλασσα. Γιατί, ἂν κ' ἦταν γιδάρης, τώρα θαρροῦσε και τὴ θάλασσα πιό γλυκιὰ ἀπὸ τὴ γῆς, ἐπειδὴ τότε βοηθοῦσε νά παντρευτεῖ με τὴ Χλόη.

ΚΑ'. Καὶ μόλις πῆρε τίς τρεῖς χιλιάδες δέν ἀγοροῦσε, μόνε σὰ νὰ ἦταν ὁ πιό πλούσιος ὄχι μό- ἕχα ἀπὸ τοὺς ζευγολάτες τοῦ τόπου του, παρά κι' ἀπὸ τοὺς τοὺς ἀνθρώπους, πηγαινέι ἀμέσως στὴ Χλόη και τῆς διγίεται τ' ὄνειρο, τῆς δείχνει τό πουργί και τὴν παρακαλεῖ νά προσέχη τὰ κοπάδια, ὡς πού νά γυρίσει· ὕστερις γλήγορα τρέχει στό Δρύαντα και βρῖσκοντας τον λίγο σιτάρι ν' ἄλωνίζει με τὴ Νάπη, με πολὺ θάρρος τοῦ μιλάει γιά τό γάμο:

— Δὸς μου τὴ Χλόη γυναῖκα. Ἐγὼ και τό σου- ραῦλι νά παίζω ξέρω καλὰ και νά κλαδεύω τ' ἀμπέ- λια και τὰ δέντρα νά παραχόνω· ξέρω και τό χωράφι νά ὀργάνω και νά λιχνίζω στὸν ἀέρα· και πὼς τό κο- παδι βόσκω μάρτυρας εἶναι ἡ Χλόη· πενήντα γίδια πού παρὰ λάβα διπλὰ πᾳκαμα ἔθρεψα και τράγους μεγάλους κι' ὄμορφους, ἐνῶ πρώτῃτερα με ξένους βάναμε τίς γί- δες νά πηδιούνται· μὰ και νέος εἰμαι και γετόνας σας δίχως ψεγάδι. Καὶ μ' ἔθρεψε γίδα, ὅπως τὴ Χλόη

προβατῖνα· ἂν κ' εἶμαι τόσο καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλ- λους, μήτε και στὰ χαρίσματα θά μείνω πίσω· ἐκεῖ- νοι θά σὰς δώσουν γίδια και πρόβατα κι' ἕνα ζευγάρι ψωριάτικα βόδια κα' στάρι, πού μήτε τίς ὀρνίθες νά τὰῖστε φτάνει· ἐγὼ ὅμως σὰς δίνω αὐτὲς τίς τρεῖς χι- λιᾳδες δραχμές· μονάχα νά μὴ τό μάθει κανένας αὐτό, μήτε ὁ ἴδιος ὁ Λάμωνας, ὁ πατέρας μου.

Και συνάμα τίς ἔδινε, κι' ἀφοῦ τοὺς ἀγκάλιασε, τοὺς γλυκοφίλουσε.

ΚΒ'. Ἐκεῖνοι σὰν εἶδαν ἀνέλπιστα τόσα λεφτά, ἀμέσως ἔδιναν τό λόγο τους, ὅτι θά τοῦ δώσουν τὴ Χλόη γιά γυναῖκα κι' ὑπόσκονταν πὼς θά πείσουν και τὸ Λάμωνα. Ἡ Νάπη λοιπὸν μένοντας ἐκεῖ με τὸ Δάφνη γύριζε τὰ βόδια και με τὰ δικάβαλα ἔβγανε τό στάρι ἀπὸ τὰ στάχια, ἐνῶ ὁ Δρύαντας, ἀφοῦ ἔκρυ- ψε τό πουργί ἐκεῖ πού εἶχε φυλάξει τὰ γνωρίσματα, τρεχάλα στό Λάμωνα και στὴ Μυρταλή πηγαινεν, ἔ- χοντας σκοπὸ νά τοὺς ζητήσῃ τό γαμπρό, πράμα πού δέν εἶχε ξαναγίνει. Κι' ἀφοῦ τοὺς ἤρε νά μετράν τό κριθάρι, πού προλίγου τῶχαν λιχνίσει, και νά ναι λυ- πημένοι γιατί λίγο ἔλειψε νά ναι λιγότερο ἀπὸ ὅσο εἶχαν σπείρει, γιά λείνα τοὺς παρήγόρησε, λέγοντας ὅτι τὰ ἴδια εἶχαν γίνει παντοῦ, κ' ὕστερις τοὺς ζητοῦσε τὸ Δάφνη γιά τὴ Χλόη. Κι' ἔλεγεν ὅτι ἐνῶ ἄλλοι τοῦ δίνουν πολλὰ, ἀπ' αὐτοὺς δέ θά πάρει τίποτις, παρά

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

Φίλε «Νουμά»

«Αν ό κ. Ξενοπούλος τυπώσει τό διακριθί του γιά τούς «Μαλλιαρούς» πείρω κ'έγω πανήντα αντίτυπα θέλω γιά συντελέσω στό τυπωμά της.Θέλω νά δώ αύτό τό παρκαυθί τής καταστροφής τής «Εστίας» από τόν Ψυχρόν, Καρκαβίτσα, Παλαμά, Έφταλιώτη, Πάλλη, Δροσίνη, Λυκούδη καί λοιπούς μαλλιαρούς. «Αν κ' όμως τό ιστορικό δέν τό δηγεται σωστά ό Ξενοπούλος, ίσως τό διορθώσει ό Πυθαγορίκις Δροσίνης. Κι' αν δέν τό διορθώσει κ' ό Δροσίνης, τότες ίσως πώ ό ίδιος μερικά λόγια, γιάτι κ'έτι ξέρω.

Πρόεδρος
Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Φίλτατε «Νουμά»

Σας στέλνω ένα δασκαλικό μαργκαριτάκι πολύ φίνο, τό όποιο σας παρακαλώ νά ρίξετε σέ μιή γωνιά του φύλλου σας, γιά νά δούνε καί νά θαυμάσουνε τούς άμντούς των Σχολείων μας, κείνοι πού έξακολουθούν νά επιβάλλουν στό κατημένο τό «Έθνος μας τήν φράγκικην αύτή καθάρευσαν. Είνε ένα συμφωνητικό ενός δασκάλου λυπούμαι πολύ πού δέν μπορώ νά σας τό στείλω αύτόγραφο μέ σας άρρίζωμν στην «γαστέρα» του Μιστριώτη σας, πού σαν αύτή είνε φουσκωμένα καί τά λόγια του, πώς τό αντίγραφο άπαράλλαχτα χωρίς ούτ' ένα γιώτα ν' άλλαζω. Ίδού :

Συμφωνητικόν

« Η Έφορία τής Σχολής τ' άσ' ενός καί ό κ. τ' άφ' έτέρου, συμβάλλονται σήμερα άμετακλήτως ως έπεται : Η μιν Έφορία κτλ. έγκαθίστασι διά τό επί θύρας σχολικόν έτος κλπ. δίδασκαλον τής ενταύθα Σχολής των άρρένων τόν κ. τ' καί τήν προτφέρει θλόγω έτησίου μισθού μετρίτια άργυρά . . . »

« Ό δέ κ. τ' ανατεθειμένος τήν ανατεθεισαν αύτφ διδασκαλίαν, ύπόσχεται νά διδάξη έν τή προμνηθείση Σχολή άόκτως καί εύσυνειδήτως, ού μόνον διά τής ζητιάς καί άγόνου διδασκαλίας των έν τή αύτφ όρισθασμένων μαθημάτων, αλλά καί διά τής ήθικής επιδράσεως καί διανοητικής βελτιώσεως των υπό τήν διδασχήν του άνατεθεισών μαθητών. (Βάί, βάί, βάί έλληνικά ! !

« Εφ' ό καί πρός πίστωσιν συνεταγή τό παρόν, όπερ

κ' από τά δικά του άκώμη θά τούς δώσει γιάτι είχαν αναθραύει μαζή, κ' όταν έδοσαν είχαν δεθεί μ' άγάπη, πού δέ μπορεί εύκολά νά τούς χωρίσουν μέ τάρτα έχουν κ' ήλικία γιά νά κοιμούνται μαζή.

Κι'. Ό Δρύαντας αύτά κ' άκώμη περισσότερα έλεγε, σά νά είχε γι' άνταμιθί άμα τούς πείσει τις τρεις χιλιάδες. Κι' ό Λάμωνας μήν ήμπαρώντας πιά μήτε τή φτώχεια νά προχαστεί, γιάτι αύτοί δέν περιηφνεύονταν, μήτε τήν ήλικία του Δάφνη, γιάτι ήταν πιά παλληκάρι, καθόλου δέν ξεστόμησε τήν άλήθεια, ότι δέν ταίριαζε στό Δάφνη τέτοιος γάμος. Μά ύστερις από λίγη σιωπή, έτσι άποκριθηκε :

— Καλά κάνετε νά προτιμάτε τούς γείτονες από τούς ξένους κ' από τήν τίμια φτώχεια νά μή θαρείτε καλύτερα τά πλούτια. Ό Πάνας κ' οι Νύμφες νά σας τό πληρώσουν. Κ' έγω ό ίδιος θέλω νά γίνει ό γάμος, γιάτι θέλωνα τρελλός, άφού είμαι πιά μεσόκοπος κ' έχω ανάγκη από περισσότερα χέρια γιά τις δουλιές, νά μήν πάρω βνήθεια καί τό δικό σας σπίτι, πού θ'άναι μεγάλη εύτυχία περιζήτητη είνε : κ' ή Χλόη, καί καλή κ' όμορφη κοπέλλα καί σ' όλα άξια : μέ έπιιδή είμαι σιλάβος, τίποτις από τά δικά μου δέν όρίζω, παρ'ό πρίπει, άφού τά μάθει κ' ό άφέντης νά δώσει τήν άδεια γι' αύτό λοιπόν άς άφήσουμε τό γάμο ίσα μέ τό χυνόπωρο. Θάβη τότες αύ-

τογραφά έφ' έκάτερου των συμβαλλομένων, μερών, έλα- δέν έκάτερον άνά έν. (Γιάτι δ' κ' καί μιάν άξυπόλυτη όνομαστική ;)

Έν τ' τή 20 του μηνός Αυγούστου 1903.
Η Έφορία Ό δίδασκαλος

Καί όμως ό δάσκαλος πού τά έγραψεν αύτά έχει άπολυτήριο Γυμνασίου μέ βαθμό λίαν καλώς, ό δέ Γυμνασιάρχης τόν συνιστούσε ως έναν από τούς καλύτερους μαθητές του Γυμνασίου ! χωρίς νά τό θέλη ό κατημένος έγραψε μέσα στό συμφωνητικό του μιή μαύρην άλήθεια : γράφοντας «ού μόνον διά τής ζητιάς καί άγόνου διδασκαλίας . . . », είνε σαν νά παρκαδεχεται κ' αύτός πώς ή διδασκαλία στό σχολιά μας είνε ξερή καί άγονη. Νά, σέ τί χάλα μ'ας έφερεν ό δασκαλισμός.

Μέ ύπόληψη
Ένας δάσκαλος ραγιάς.

ΓΡΑΜΜΑΤ' ΑΠ' ΤΗ ΚΟΥΜΗ

Φίλτατε Νουμά.

Τμή καί δόξε στόν Νουμά καί στόν κ. Ζηρ. Σίδερη πού μέ έδωκαν τήν εύκαιρία νά ήλίστανοθώμε μιή τέτοια άπόλαυση μέ τήν μετάφραση του Αϊα. Μετάφραση ήρχαιου δράματος είνε ήράμιος γιά τή γλώσσα μας γιάτι έτσι μπορεί κ' ό κόσμος, κ' όχι πέντε δέκα φιλόλογοι, νά νοήθουν τάρχαία άριστούργηματα, πού οι άθνατοι πρόγονοι μας γιά τόν κόσμο τάγραψαν κ' όχι γιά τούς δασκάλους. Γι' αύτό δά καί σ' άρχαία χρόνια ό κόσμος πήγαινε στό θέατρο δωρεάν.

Κυρίως ό σκοπός πού σου στέλνω τό γράμμα αύτό είνε γιά νά σου διηγηθώ ένα περιστατικό πού έλαβε χώραν μέ τήν μετάφραση του Αϊα γιά νά όητε, ποιάν ένθούληψη παρέχεται στό έθνος μέ τις μεταφράσεις αυτές.

Ήτανε άπόγιομα, καθόμωνα σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού μου καί γύρω μου καθόντουσαν καί έβραδαν τά Λαμπριάτικα ή μητέρα μου, ή άδερφή, 3 ξαδέρφες μου καί ή ύπηρέτριά μου.

Διάβαζα τόν Αϊα, γιά τετάρτη νομίζω φορά καί κεί κατά τό μισό άρχισα νά τόν διαβάζω δυνατά. «Όταν άξαρνα έκαί πού διάβαζα καί είχα φθάσει στό μονόλογο πού πρόκειται νά αυτοκτονήσ η Αϊας, νοιώθω πώς» ούτε ή ραφτομηχανή δούλευε, ούτε τό ψαλίδι έκοβε πιά, ούτε άνασάμος άκούγότανε, παρ'ό από ώρα είχε σταματήσει θάλεγεσ κάθε ζωή έκαί μέσα πού ίσα μέ τήν ώρα έκείνη δέν άκουγεσ άλλο από γέλοια καί φωνές. Σταμάτησα καί κύτταξα τις γυναίκες, ή μιή ή έξαδέφη μου έκλαιγε, οι άλλες γυναίκες μέ κύτταζαν στό μάτια σαν νά κρεμόνιουσιν από τά χείλια μου. «Γιάτι πάψατε τή δουλειά;» τούς λέω, «διάβαζε» μου άπαντούν διακομένα καί παρακαλετά.

Δέν πιστεύω νά είνε ανάγκη νά δηλώσω πώς αύτές οι γυναίκες δέν έχουν παρμένα ρούμπλια, κ.Κεχηναίς, από

τός, λένε όσοι έρχονται σ' έμάς από τήν πολιτεία. Τότες θά γίνουν άντρόγυνο τώρα άς άγαπιούνται σαν άδέρφια. Μάθε μονάχα τούτο, Δρύαντα : βιάζεσαι γιά παλληκάρι, πού είνε καλύτερο από μέ.

Άφού τόσα είπε, τότε φίλησε καί τούδαλε νά πιει, γιάτι ήταν πιά μεσημέρι, καί τόν ξεπροβόδισε ίσα μέ παρπατέρα, κανοντάς του κάθε περιποίηση.

Κά' Μά ό Δρύαντας έπειδή δέν άκουσεν άψήφιστα τά τελευταία λόγια του Λάμωνα, ένφ πήγαινε σκέφτονταν μονάχος του.

— Ποιός τάχα ν'άναι ό Δάφνης ; Άναθράφηκε από γίδα σά νά νοιάζονταν γι' αύτόν οι θεοί : είνε όμορφος καί δέ μοιάζει καθόλου μέ τόν πατσουρομούτη γέρο καί μέ τή μαδημένη γυναίκα του. Βρήκε καί τρεις χιλιάδες, ένφ φυσικό είνε νά μήν έχει μήτε τόσα άχλάδια ένως γιδάρης. Άραγες κ' αύτόν τόν πέταξε κανένας σάν τή Χλόη ; Άραγες κ' αύτόν τότε βρήκε ό Λάμωνας όπως έκείνη έγω ; Άραγες καί σημάδια ήταν κοντά του όμοια μ' εκείνα πού βρήκα κ' έγω ; Άν είνε έτσι, ώ άφέντη Πάνας καί Νύμφες άγαπημένες, χωρίς άλλο, αύτός άμα βρεί τούς δικούς του, θά βρεί καί καί από τής Χλόης τό μυστικό.

ΚΕ' Τέτοια σκέφτονταν μονάχος του καί νειρεύονταν ίσα μέ τ' άλώνι του. Κι' άμα έφτασεν εκεί καί βρήκε τό Δάφνη, μέ καρδιοχτύπι προσμένοντας τά νέα,

τήν φοβερή Πανσλαβτική, αλλά ήχρον βικηρώματα επί του Έλληνισμού πότερα από κάθε πορ' κρίτικό των Αθ. Έφημερίδων.

Μέ μεγάλη ύπόληψη
ΝΟΥΜΙΚΟΣ

Κούμη 14 του Μάρτη 904

Τ. Γ. Τόν Αϊα διδάχτηκα στό Γυμνάσιο από τό Σωτηράκη τόν γαμπρό, καλέ, του σοφού καθηγητού καί έμαθα πολλά πράγματα γι' αύτόν τόν Αϊα, όηλα δη... αλλά όσα έμαθα τά γράφουν τά σχολία του σοφού πεθερού του Γυμνασιάρχη μας.

Ό ίδιος.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Λούκουλο. Τόν καλύτερο ταρμαζ τόν βρήκα τε στό μπακάλικο του Χακαλάμπη καί τά καλύτερα ποιήματα του Νέη στό «Courrier d' Orient» Στο αγραμματοκίβωτιον τής Έφημερίδας αύτής βρήκατε καί τά καλύτερα Έλληνικά. Διαβάστε καί θά μέσ δικαιώσετε. — κ. Δ. Π. Αλδ. Μιτυλήνη. Τό λάβωμε καί σας εύχαριστούμε. Δημοσιεύεται. Τό άρθρο πού μέσ ρωτάτε, είνε του κ. Φ. Έστερ' από ένα δυδ φύλλα δημοσιεύουμε καί τό δεύτερο γράμμα του πού θά γανώση τά μυαλά των δασκάλων. κ. Νικίαν στην Πάτρα. Σας λέμε πώς ίσα μέ σήμερα πουληθήκανε 236 «Ιλιάδες» καί μέσ άπόμειναν μονάχα 18. Ήχστε δικιο Θά γράψουμε καί γι' αύτό μέ δέν είνε άκόμα καιρός. — κ. Α. Θ. Η. Λυπούμστε πού δέν μπορούμε νά τό δημοσιεύσουμε, γιάτι είνε πολύ άκατάστατο. — κ. Δελ Σήγμα. «Αδ'κα θυμώνετε. «Τό φίλημα του Βορηά», θά δημοσιευθ' καί θά τό όητε. Τό άλλο δέν είνε πιά επίκαιρο. — κ. Πάνο Θαλασσινό. Παρπαλού δύσκολος φαίνόμαστε, άφού δέν μέσ κάμνετε τήν τιμή νά σας γνωρίσουμε. Καί μιή παρατήρηση, μέ τήν άδεια σας : Μέ τό τσου έγωίσμους καί τό τσή τέχνες ούτε δημοτική γράφε κανένας ούτε σοφός άνήρωπος γίνεται. Κανένας στό «Νουμά» δέν έγραψε ίσα μέ σήμερα τσου καί τσή. Αύτά τά γράφουν μονάχα οι Τσουτσηδες Δέν έχουμε δικιο ; — κ. Μ. Λυμ. Πολύ όμορφα, μέ τι νά σας τό κρύψουμε ; — δέν μόρεσαν καί νά μέσ ένθουσιάνουν. Φταίξιμο δικό μας αύτό καί τόμολογούμε. Άν θέλετε νά μέσ στέλνετε τίποτε άλλα πιά έάστερα καί πιά Ρωμείκα, θά τά δημοσιεύαμε μέ μεγάλη εύχαρίστηση. — κ. Άρποκρατη. Από μεγάλη του μετριοφροσύνη άνέφερε μονάχα δεκαπέντε δράματά του, ίστομμένα [καί μή, ό κ. Πολύβιος Τ. Κουρούπης στό περίφημο «Έσπερινό» του αύτορεκλαμάρισμα. Έμεις ξέρουμε παλ' καλά, πώς έχει γράψη καί άλλα περισσότερα κ' από τόν κ. Άντωνιάδη άκόμη, άφού μάλιστα άποσιώπησε καθολοκληρίαν καί τό περίφημο έκείνο παντίπαρχτο δράμα του πού στεφανώθηκε στό «Κουρμαλίδιον διαγωνισμό».

τόνε δυναμώνει κρίζοντάς τον γαμπρό καί του δίνει τό λόγο του πώς τό χυνόπωρο θά κάμουν τούς γάμους : καί τότε βεδάιονεν ότι κανένας άλλος δ' θά πάρει τή Χλόη έξιν από τό Δάφνη. Γληγορότερα λοιπόν κ' από τό νού καί χωρίς νά πιει, μήτε νά φάει στή Χλόη τρέχει. Κ' εύρώντας τη ν' άρμέγει καί νά τυροκομάει, καί γιά τό γάμο τά καλά μαντάτα τής έλεγε, κ' από τή στιγμή εκείνη σά γυναίκα του φανερά τήνε γλυκοφιλούσε καί τής βοηθούσε στή δουλιά άρμεγε στίς καρδάρες τό γάλα, στράγγιζε στίς καλαμωτές τά τυριά, έβανε κοντά στίς μαννάδες τους τ' άρνιά καί τά κατσίκια.

ΚΣΤ' Κι' όταν πιά τελειώσαν αύτά μέ τό καλό, λούστηκαν, έφαγαν μ' όρεξη, τριγυρνούσαν ζητώντας παρικά γουρμασμένα : κ' ήταν πλήθος άπ' αύτά έξαιτίας τής έποχής : πολλά γούρτσα, πολλά άχλάδια, πολλά μήλα, άλλα πασμένα πιά κάτου κ' άλλα άκόμη άπάνω στα δέντρα. Τά πασμένα στή γής ήταν πιά μυρουδάτα, κ' όσα ήταν στό κλαδιά πιά όμορφόχρωμα : εκείνα σαν κρασί μοσκοβολούσαν, κ' αύτά σαν χρυσάφι έλαμπαν. Μιή μηλιά ήταν τρυγημένη καί μήτε καρπούς είχε, μήτε φύλλα, γυμνά ήταν όλα τής τά κλαριά : κ' ένα μήλο μονάχα έμενε στήν κορφή του πιά ψηλού κλαριού : μεγάλο κ' όμορφο καί μονάχο του μοσχοβολούσε περισσότερο από όλα τάλλα. (άκολουθεί)